

kunne gavne Arbejderne, men det lader sig nu en Gang ikke gjøre. Det er ikke videre heldigt for Arbejderne, at man bestandig skal blive staaende ved at nære de frommeste Ønsker om, at der maa blive gjort det mest Mulige for Arbejderne, medens man samtidig giver dem Underretning om, at det lader sig ikke gjøre. Den ærede Ordfører sagde herom, at han følte sig overbevist om, at det vilde være uhyre vanskeligt at enes om Fortolkningen af den Prisliste, som en Gang var affattet mellem Arbejdere og Arbeidsgivere, ligesom han ogsaa følte sig overbevist om, at det var vanskeligt at dokumentere, naar Afstedigelsen skete af politiske Hensyn og naar ikke. Seg skal indrømme, at der vilde kunne opstaa Meningsforskjel med Hensyn til Prislisten, men at det ikke skulde faae nogen praktisk Betydning for Arbejderne, at der i denne Lov fandtes en Bestemmelse om, at Prisen for Arbeidet ikke burde gaa ned under den for de forskjellige Fagforeninger gjældende Tarif, at en saadan Bestemmelse i det Hele taget skulde være betydningsløs, det fortaar jeg ikke, thi naar den fastlaas ved Lov, have Arbejderne dog Noget at holde sig til. Efter det Kjendskab, jeg har til Arbejderne, føler jeg mig overbevist om, at det vilde i overordentlig høj Grad styrke dem til at faae deres retmæssige Tilgodehavende, naar de kunne støtte sig til en Lov. Hvis det havde særlig Hjælpemiddel i en Lovbestemmelse, at et Arbejde skulde betales efter den mellem Arbejdere og Arbeidsgivere sluttede Overenskomst, vilde dette lette Fagforeningerne betydeligt i deres Kamp mod Arbeidsgiverne. Arbeidsgiverne vilde være nødt til at bryde Loven, hvis de i det Hele taget vilde omgaa Priskuranten, naar denne en Gang er vedtaget af begge Parter. Det vilde derfor være i høj Grad ønskeligt, om denne Paragraf var bleven bibeholdt. Naar det hedder i Betænkningen, at man kun med megen Overvindelse er gaaet med til at sætte de 3 Aars Rentefrihed, vil jeg sige, at det har kostet mig langt mere Overvindelse at være gaaet med til at lade den nævnte Paragraf gaa ud af Lovforslaget, thi derved udelukkes den Garanti, som Loven burde have indeholdt, for, at Arbejderne ikke alene kunne faae Arbejde, men ogsaa kunne være sikre paa at faae deres Arbejde ordentligt betalt, og dette maa for Arbejderne være Hoved-

sagen. Den ærede Ordfører sagde ogsaa, at han kunde være enig med den ærede Lands- thingsmand, der for nylig har rettet en Forespørgsel til Finansministeren angaaende Licitationer og den herved foranledigede flette Betaling for Arbejderne paa Fæstningster- rænet og andet Steds, og at han var enig i, at Stat og Kommune i steds høiere Grad burde overtage Ledelsen af deres Arbejder og derved undgaa Licitationsstyret. Det er jeg enig i, det burde de ogsaa. Men — ja der kommer altid dette „men“ til — men det lader sig ikke gjøre, siger man. Og hvorfor lader det sig ikke gjøre? Simpelt- hen af den Grund at man ikke vil tage sig alvorligt af den Sag. Hvad skulde der, naar man alvorligt vilde tage sig deraf, være til Hinder for, at Stat og Kommune kunde undgaa Licitationsstyret? Naar man ønsker godt Arbejde udført, maa man ikke se paa meget paa Prisbilligheden, thi naar man vil være fuldkommen ærlig, maa man tilstaa, at det billigste Arbejde særdeles ofte bliver det dyreste. Det har viist sig paa mange Omraader, ogsaa hvor Staten har udført Arbejder, at det Arbejde, den har faaet udført ved Licitation, i Længden bliver det dyreste. Deri maa man se en Tilskyndelse til, saa hurtigt som muligt at komme bort fra Licitationssystemet uden at gjentage og holde sig til den Sætning: men det lader sig ikke gjøre, fordi der er for mange Hindringer. Jeg tror, at det lader sig meget let gjøre, naar man blot med alvorlig Villie tager fat paa Sagen. Skjøndt jeg i høj Grad kunde ønske at bibeholde de af mig nævnte Bestem- melser af Hensyn til Arbejderne, skal jeg dog, fordi jeg tror, at denne Lov, naar den bliver gennemført, og jeg haaber, at den bliver det i den Skikkelse, hvori den nu er, vil medføre store Fordele for Arbejderne i Retning af at faae Arbejde, i Lighed med den ærede Ordfører anbefale Lovfor- slaget til Vedtagelse.

Ordføreren (Meergaard): Seg skal blot til den høitærede Finansminister sige, at jeg betragter det — og jeg tror dertil at kunne være enig med det ærede Udvalg, skjøndt jeg ikke har Mandat fra det til at udtale mig saaledes — som en Selvfølge, at § 3 i den af Udvalget foreslaaede Form ikke udelukker Finansministeren fra at føre det Til-